

[Lone Dybkjær]

være nogle nye ting, om der faktisk skulle være nogle åbninger, der muliggjorde, at vi kunne komme videre i debatten og i afgørelserne omkring dette spørgsmål, som også for det radikale venstre er vigtigt. Vi finder, det er meget vigtigt, at medarbejderne i virksomhederne sikres medeje af virksomhederne. Det er vi således enige med regeringen i.

Vi er også enige med regeringen i, at tiden er inde til denne debat. Det lyder, som om det er noget helt nyt, men det kan jo være nogle sproglige formuleringer. Jeg synes også, at tonen i regeringens redegørelse er afdæmpet. Der er tale om deling af ansvaret, og man står ikke så hårdt på de offentligt ansatte, idet de faktisk slet ikke er nævnt, så vidt jeg kan se, i redegørelsen. Jeg tror bestemt ikke, de er glemt, men de er i hvert fald taget ud af redegørelsen. Der kunne også være andre ting, som viste, at der måske var noget nyt.

Vi er ikke enige med regeringen i, at man skal sætte det økonomiske forrest, og at det er, fordi vi har lontilbageholdenhed, man også skal have medeje, men det var vel noget, vi nok kunne komme overens om. Jeg er enig med SFs ordfører i, at det sådan set er medindflydelsen, der er det vigtigste.

Jeg har faktisk ud fra denne venlige og engagerede holdning, som jeg har omtalt, gået tingene igennem. Jeg havde selvfølgelig noteret mig, at udgangspunktet stadig væk var beslutningsforslag nr. B 12 fra 1979, men der var dog nogle andre formuleringer, der måske tydede på, at der var nogle åbninger.

Men efter at jeg har hørt ordføreren for socialdemokratiet, må jeg indrømme, at jeg synes i og for sig, det er spildt at bruge ret meget mere tid her på talerstolen, og det vil jeg faktisk heller ikke gøre.

Når den socialdemokratiske ordfører udtaler sig, som den socialdemokratiske ordfører gør, og da jeg har indtryk af, at regeringens parlamentariske grundlag trods alt, i hvert fald for en dels vedkommende, hviler på socialdemokratiet, synes jeg ikke, der er ret meget mere at snakke om.

Når den socialdemokratiske ordfører siger, at han håber på, at der vil komme en positiv debat, sådan at man i næste samling kan fremsætte et forslag og vedtage et forslag om OD – det skal først træde i kraft om et par år på grund af den aftale, vi har indgået – med en fælles fond, så må vi sige, at det for-

slag i hvert fald ikke får de radikales medvirken. Vi kan lige så godt lade være at diskutere disse ting.

Det skyldes altså ikke fornærmethed over, at den socialdemokratiske ordfører sagde noget i retning af, at noget af det mest udemokratiske, han havde oplevet, var den radikale tankegang i vores medejforslag. Det kan udtrykkes på mange forskellige måder. Jeg vil sige, at min afvisning – af debatten, ender det næsten med at blive, men i hvert fald af den socialdemokratiske holdning, sådan som den er angivet her af den socialdemokratiske ordfører – går ikke på fornærmethed. Det er ikke, fordi jeg ikke er venlig. Det er ikke, fordi jeg ikke er engageret. Det er ikke, fordi vi ikke finder, at spørgsmålet er vigtigt. Vi finder bare ikke, at der hos den socialdemokratiske ordfører med den måde, tingene blev lagt op på, overhovedet var nogen åbningsmuligheder.

Jeg skal derfor faktisk slutte mit indlæg her med en slags konklusion. Det bliver også et svar til hr. Ninn-Hansen, som spurgte lidt om forligspartiernes holdning i denne sag og om, hvad man havde sat bom for, og hvad man ikke havde sat bom for. Konklusionen bygger på, at socialdemokratiet ikke er kommet længere med dette spørgsmål. Sådan må vi tolke situationen efter den socialdemokratiske ordførers indlæg. Som sagt går jeg ud fra, at regeringen trods alt er nogenlunde enig med den socialdemokratiske ordfører til trods for redegørelsen her. Jeg vil godt sige, inden jeg går videre, at der i redegørelsen var åbninger, men jeg mener, den socialdemokratiske ordfører har fortolket, hvordan redegørelsens ord skulle opfattes. Ellers kan jeg ikke se, hvad formålet skulle være. På den baggrund anser jeg det for nytteløst at stille nogen spørgsmål til regeringens redegørelse.

Når socialdemokratiet ikke er kommet længere, må vi sige, at socialdemokratiet og arbejdsministeren må prioritere deres arbejde anderledes i denne sommer og lade være med at koncentrere sig om spørgsmål om overskudsdeling. Vi finder, at det er vigtigt, at der stadig væk foregår en debat i befolkningen. Vi vil gerne medvirke til den debat. Vi har lidt svært ved at se, på hvad grundlag den skal føres, men den debat vil vi sådan set godt medvirke til. Men når socialdemokratiet ikke er kommet længere, mener vi